

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: a) S. S., b) A. M. N., c) A. M. M., žalobci b) a c) zastoupeni žalobkyní a) jako zákonným zástupcem, zastoupeni JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2008, č. j. 56 Az 169/2007 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Evy Poláčkové **se určuje** částkou 11 880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 2. 2008, č. j. 56 Az 169/2007 - 22, zamítl žalobu podanou žalobci (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 8. 2007, č. j. OAM-594/LE-05-ZA07-2006, kterým nebyla stěžovatelům udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do s. ř. s. byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatelé se domnívají, že jejich kasační stížnost je přípustná i přijatelná, neboť v rozsudku krajského soudu shledávají kruciální pochybení. V zemi původu dochází k šikaně stěžovatelů, neboť je jim policií zabráňováno ve vyznávání víry podle jejich představ, tj. podle ritu tzv. „čistého islámu“. Tato šikana přerostla až ve fyzické napadení stěžovatelky a) a zejména jejího manžela příslušníky policie při nedůvodném vniknutí do její domácnosti (podle správního spisu se jednalo o strhnutí šátku, přičemž stěžovatelka a) sama uvedla, že jiné potíže s policií neměla).

Postavením vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, www.nssoud.cz, v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, www.nssoud.cz a v rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 67, www.nssoud.cz, v nichž vyslovil závěr, že osoby hlásící se k tzv. čistému islámu nejsou v Kazachstánu pronásledovány, diskriminovány ani nepřiměřeně trestány. Zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu považoval Nejvyšší správní soud za zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob. Nejedná se tedy o výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. o pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídí, je pak vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však jednání policie v daném případě nebylo natolik intenzivní, aby se dalo považovat za pronásledování. Nejvyšší správní soud již judikoval, že újma hrozící žadateli o azyl v důsledku opatření působících psychický nátlak jistě nemusí být obdobně závažná jako újmy spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná. Nepostačí tedy, půjde-li o pouhou sérii ústrků, byť v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematičnosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání a berou životní perspektivu a že v ní vyvolávají silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Navíc intenzita uvedených ústrků musí být „objektivní“ v tom smyslu, že by jimi byly výše uvedené negativní životní pocity působeny zpravidla i u jiných jedinců nacházejících se ve státě původu žadatele o azyl v obdobné situaci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publikovaný pod č. 1066/2007 Sb. NSS).

Podle stěžovatelů dále krajský soud nevyhodnotil v řízení tvrzené a prokázané formy prosazování této povinnosti státními orgány, které již nesou rysy svévole, šikany, a ve vztahu ke skupinám příznivců „čistého islámu“ i pronásledování. Nejvyšší správní soud z obsahu žaloby zjistil, že stěžovatel žádnou ze žalobních námitek takto neformuloval. Jedná se proto o nepřípustný stížní důvod ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

Pokud stěžovatelé namítali nedostatečná skutková zjištění, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že tato námitka byla již předmětem řady jeho rozhodnutí, např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz. Obecná námitka porušení správního řádu, ve které stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně jsou tato porušení spatřována, není způsobilá k bližšímu přezkoumání, jak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 5 Azs 277/2005 - 54, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005 - 66, www.nssoud.cz. K jediné konkrétní námitce, a to, že ministerstvo zacházelo s informacemi o zemi původu v rozporu

s požadavkem objektivit je třeba uvést, že ze správního spisu je zřejmé, že ministerstvo si opatřilo zprávu o dodržování lidských práv za rok 2006, MZ USA, informaci MZV, č. j. 117038/2007-LP ze dne 25. 5. 2007 a č. j. 126774/2006-LP ze dne 28. 8. 2006 a také aktuální informace z databáze ČTK. Tyto informace o zemi původu obsahují skutečnosti tvrzené v kasační stížnosti, že příslušníci výboru národní bezpečnosti mohou na základě podezření bez ohlášení vstoupit do obydlí jednotlivce a zde vykonat domovní prohlídku, rovněž je popisováno registrační řízení jako velmi dotěrné, neboť jsou vyžadovány citlivé a osobní údaje o etnickém původu, politické orientaci, rodinném stavu a další. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je obecně třeba vycházet z toho, že pokud shromážděné dostupné důkazy nejsou s to rozptýlit pochybnosti o tom, že u žadatele nejsou dány azylově relevantní důvody, musí ministerstvo rozhodnout ve prospěch žadatele o udělení azylu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2005, č. j. 2 Azs 109/2005 – 88, www.nssoud.cz). Stěžovatelka a) však netvrdila, že by kromě výše popsané návštěvy policie v její domácnosti (toto jednání nebylo shledáno natolik intenzivním, aby se dalo označit za pronásledování) měla s policií či výborem národní bezpečnosti nějaké potíže. Proto ani nebylo třeba ověřovat pravdivost a věrohodnost jejich tvrzení informacemi o zemi původu. Ministerstvo si proto nemuselo k přesnému a úplnému zjištění skutečného stavu věci opatřit další podklady. Rovněž nelze shledat, že by způsob použití informací o zemi původu ministerstvem neodpovídal požadavku objektivit.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů.

Z těchto důvodů kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelům byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupkyně advokátka a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za dva úkony právní služby (nahlížení do spisu dne 10. 11. 2008 a doplnění kasační stížnosti) v částce 10 080 Kč (§ 11 odst. 1 písm. b), d) a odst. 3 a § 12 odst. 4 citované vyhlášky) a náhrada hotových výdajů v částce 1800 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 11 880 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu